

Arrest

nr. 286 937 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 2 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeningwijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt dat verzoeker op 7 januari 2021, in het raam van zijn verzoek om internationale bescherming, woonplaatskeuze deed op het adres Stadensteenweg 68, 8920 Langemark-Poelkapelle.

Het door verweerder neergelegde administratief dossier laat de Raad verder toe vast te stellen dat de in casu bestreden beslissing op 3 augustus 2022 aangetekend werd verzonden naar het door verzoeker opgegeven adres te Langemark-Poelkapelle. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geacht deze aangetekende brief op 8 augustus 2022 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen begint te lopen. De laatste nuttige dag om tegen de bestreden beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken betrof bijgevolg dinsdag 6 september 2022. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift op 2 januari 2023 aan de Raad werd overgemaakt kan slechts worden vastgesteld dat het beroep niet binnen de in de wet bepaalde beroepstermijn werd ingesteld.

Verzoekers betoog dat hij op 1 augustus 2022 verplicht werd om het opvangcentrum te Langemark-Poelkapelle te verlaten, laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet werd verzonden naar de door hem, in het raam van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, gekozen woonplaats of dat de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde beroepstermijn geen aanvang kon nemen. Overeenkomstig artikel 51/2, vierde lid van de Vreemdelingenwet kwam het immers aan verzoeker toe om elke wijziging van de gekozen woonplaats aan verweerder mee te delen. Het gegeven dat verzoeker geen nieuwe woonplaatskeuze deed en hij door zijn eigen nalatigheid de bestreden beslissing die door verweerder, bij aangetekende brief, werd verzonden naar de door hem gekozen woonplaats te Langemark-Poelkapelle niet in ontvangst nam, leidt niet tot het besluit dat deze kennisgeving niet rechtsgeldig zou zijn gebeurd. Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers duidelijk dat “onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, [...] elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs”.

Verzoekers bewering dat hij geen vaste woon- of verblijfplaats in het Rijk meer heeft, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad dient er in dit verband ook op te wijzen dat verzoeker, die werd bijgestaan door een raadsman, niet aantoont dat hij geen woonplaatskeuze kon doen op het kantoor van deze advocaat en dat ook niet blijkt dat verzoeker, die stelt een sociaal netwerk te hebben in het Rijk, geen woonplaatskeuze kon doen bij de personen die hem onderdak verschaffen en voorzien in zijn basisbehoeften.

Uit het feit dat verzoeker het opvangcentrum waar hij initieel verbleef diende te verlaten kan niet worden afgeleid dat hij geen nieuwe woonplaatskeuze kon doen en er een overmachtssituatie bestond die hem verhinderde kennis te nemen van de bestreden beslissing.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Het verzoekschrift komt bijgevolg onontvankelijk voor ratione temporis.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting van 13 maart 2023, alwaar zij uitdrukkelijk werd uitgenodigd om te reageren op de in de beschikking van 9 februari 2023 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in wat zij in haar verzoekschrift heeft uiteengezet over de tijdigheid van haar beroep. Met name wijst zij erop dat zij, zonder hierin zelf enige inspraak te hebben gehad, is moeten verhuizen naar een andere opvangplaats en betreurt zij “*dat dit intern niet werd opgevolgd*”. Zij stelt dat zij haar beroep tijdig heeft ingesteld van zodra zij effectief kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing.

Met deze uiteenzetting herhaalt de verzoekende partij in wezen slechts wat zij reeds in haar verzoekschrift aanvoerde, en weerlegt zij niet de in de beschikking van 9 februari 2023 gedane vaststelling dat uit dit betoog niet blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing niet rechtsgeldig zou zijn gebeurd op de door haar gekozen woonplaats of dat de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde beroepstermijn geen aanvang kon nemen. Voorts wijst de Raad erop dat de verwerende partij ter terechtzitting terecht aanhaalt dat het aan de verzoekende partij zelf toekomt om iedere wijziging van haar gekozen woonplaats mee te delen.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 9 februari 2023.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK